

at Sandhedens og Retfærdighedens Venner af det lidte Nederlag vilde lære, at ikke ved Selvretfærdighed men gennem Selvprøvelse, ikke ved Hovmod men gennem ydmyg Selverkendelse gik Fremtidens Vej til Oprejsning og Sejr.

Næppe var han under Tavshed stegen ned, før Forsamlingen brød ud i høje Bifaldsraab. Væver Hansen var sindigt gaaet op paa Talerpladsen.

Synet af den gamle Kampfører, som nu i mange Aar ikke havde talt i nogen Forsamling, virkede som en Fanfare paa dem alle. Med den ene af sine røde Hænder omkring Hagen, den anden paa Ryggen, lod han Blikket glide frem og tilbage over Mængden, der i forventningsfuld Spænding trængte sig omkring ham. Da der omsider var bleven Ro, sagde han smilende, med sin sagtmødige Stemme:

„Se, det var nu dog ret en mærkelig Tale, vi her fik at høre af Emanuel. Jeg stod saamænd dernede og pirkede i mine Øren og tænkte, at jeg maatte høre fejl. Tilsidst sagde jeg til mig selv: du sover, Jens! Og du drømmer, at du hører vores gamle Provst Tønnesen.“

„Hør! — Det er et sandt Ord!“ jublede Skibberupperne.

„For det er jo nu saadan, at jeg ikke kan lade være at tænke paa en anden Tale, som Emanuel for mange Aar siden holdt for os, . . . det var saamænd den allerførste Gang, han talte til os i vort gamle Forsamlingshus derovre i vor By. Dengang var der andre Triller i Fløjten end idag, . . . dengang var vi Bøndermennesker det bedste, Emanuel vidste af at sige, . . . aa, vi var saa herlige, at det næsten var for meget af det gode. Ja, der er vel nok mange af jer, der er her tilstede, som endnu kan huske den Tale; for den vakte jo da en saa grumme stor Opsigt dengang, og der var jo mange, der syntes, at det var da ret en dejlig Tale. Jeg skal nu ikke fragaa, at jeg for min Part